

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 18 marca 2015 r. w sprawie T-250/13 Naazneen Investments Limited/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 28 maja 2015 r. przez Naazneen Investments Ltd

(Sprawa C-252/15 P)

(2015/C 294/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Naazneen Investments Ltd (przedstawiciele: P. Goldenbaum, Rechtsanwältin, I. Rohr, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Energy Brands, Inc.

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 marca 2015 r. wydanego w sprawie T-250/13;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej wydanej w sprawie R-1101/2011-2 i, pomocniczo, w razie potrzeby przekazanie sprawy do rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie OHIM własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniach przed Trybunałem, Sądem i Izbą Odwoławczą; oraz
- w sytuacji gdyby Energy Brands, Inc. wstąpiła do postępowania, obciążenie Energy Brands, Inc. kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd: dokonał błędnej wykładni zakresu art. 75 i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾; nie dokonał prawidłowej całościowej oceny wszystkich przedstawionych dowodów ani wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy lub błędnie nie stwierdził braku uzasadnienia Izby Odwoławczej w tym względzie; nie uwzględnił wystarczająco lub błędnie zastosował zasady wywiedzione z orzecznictwa. Ponadto w licznych stwierdzeniach Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne.

I. Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009

Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Izba Odwoławcza przedstawiła odpowiednie uzasadnienie swojej decyzji. W szczególności nie rozważył, że Izba Odwoławcza całkowicie pominęła strony 6–22 pisma zawierającego odwołanie oraz że nie uwzględniła wszystkich przedstawionych dowodów ani nie przedstawiła żadnych argumentów na poparcie swoich stwierdzeń. W kontekście oceny uzasadnionych powodów nieużywania Sąd naruszył przepisy postępowania, opierając swoje stwierdzenie na nowym argumencie opartym na podnoszonym zobowiązaniu licencjobiorcy do kontrolowania i nadzorowania wytwarzania towarów.

II. Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009

1. Rzeczywiste używanie

Sąd:

- błędnie stwierdził, że Izba Odwoławcza uwzględniła złożone pod przysięgą oświadczenia, mimo że nie rozpatrzyła ona kwestii mocy dowodowej tych oświadczeń;
- oparł swoje stwierdzenia na nieprawidłowo ustalonych okolicznościach faktycznych, potwierdzając bardzo ograniczoną wartość gospodarczą zamówienia dwunastu palet butelek w celu dokonania „próbnej sprzedaży”;
- błędnie ustalił i zastosował zasadę, zgodnie z którą rynek znacznych rozmiarów, taki jak rynek napojów jako towarów masowej konsumpcji, automatycznie skutkuje wzmocnionymi wymogami w odniesieniu do zakresu używania;

- nie przestrzegając zasady braku wymogu nieprzerwanego używania;
- naruszył prawo stwierdzając, że względy, dla których znak towarowy nie był intensywniej używany ani używany w całym istotnym okresie, należy rozpatrywać wyłącznie w ramach oceny uzasadnionych powodów nieużywania;
- nie uwzględnił rozróżnienia między wypadkami „nieużywania” a wypadkami „ograniczonego używania”;
- błędnie wskazał na zasadę, zgodnie z którą, gdy izba odwoławcza dokonuje oceny rzeczywistego używania znaku towarowego, musi ona wyłącznie uwzględnić dowody istnienia takiego używania, a nie dowody uzasadniające nieużywanie tego znaku towarowego;
- błędnie stwierdził, że w kontekście reklamy i innej działalności promocyjnej istotne są wyłącznie kampanie o znacznej skali;
- błędnie nie uznał istotności wydruków z witryny internetowej właściciela znaku towarowego oraz nie uwzględnił wyjaśnień ani dowodów przedstawionych w tym względzie;
- dokonał błędnej wykładni terminu „symboliczny”.

W kontekście badania istotności nieznacznego wolumenu handlu w fazach nowego lub ponownego wprowadzenia na rynek Sąd:

- popełnił błąd w obliczeniach;
- nie uwzględnił wadliwości towarów oraz postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku wszczętego przez osobę trzecią jako wiarygodnego uzasadnienia; oraz
- naruszył prawo w odniesieniu do wymaganej jakości uzasadnienia ograniczonego zakresu używania. W kontekście rzeczywistego używania względy, dla których znak towarowy nie był używany w szerokim zakresie, nie muszą spełniać wymogu uzasadnionych powodów nieużywania, lecz powinno wystarczać, że uwiarygadniają one względy, dla których ten zakres nie był szeroki.

2. Uzasadnione powody nieużywania

2.1. Problemy dotyczące wytwarzania napojów „SMART WATER”

Sąd:

- oparł swoje ustalenia na przeinaczonych okolicznościach faktycznych, ponieważ w rzeczywistości nie doszło do zaniebdania obowiązków kontroli wytwarzania towarów i nadzoru nad tym wytwarzaniem;
- nieprawidłowo zrozumiał kryteria „okoliczności, które powstały niezależnie od woli właściciela znaku towarowego” i „przeszkody dla używania znaku” w rozumieniu art. 19 ust. 1 porozumienia TRIPS, w szczególności nie rozpatrując kwestii, czy wytwarzanie i wprowadzanie do obrotu nowych towarów były nieracjonalne, lecz wyłącznie rozpatrując, czy było to niemożliwe;
- nie stwierdził, że wnosząca odwołanie przedstawiła szczegółowe wyjaśnienia dotyczące względów, dla których niemożliwe było łatwe i szybkie podjęcie na nowo wytwarzania i dostaw towarów, czego nie uwzględniła ani Izba Odwoławcza ani nie uwzględnił sam Sąd.

2.2. Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku wszczęte przez osobę trzecią

Sąd

- nie stwierdził, że postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku jest oczywiście niezależne od woli właściciela znaku towarowego;
- zastosował nieprawidłowe kryterium, opierając swoje stwierdzenie na wywodzie, że postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku nie stoi na przeszkodzie dla używania tego znaku towarowego przez właściciela;
- ustalił nieprawidłowe kryterium „bezpośrednich skutków”: Sąd stwierdził, że możliwe jest – w sytuacji gdyby takie postępowanie skutkowało stwierdzeniem wygaśnięcia prawa do znaku – wniesienie skargi o odszkodowanie. Jednakże wskazał on, że nie stanowi to uzasadnionego powodu nieużywania, ponieważ nie jest to „bezpośredni skutek” postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku. Stwierdzenia Sądu w tym względzie są niezgodne z ratio legis wymogu rzeczywistego używania. Związłe stwierdzenie – zgodnie z którym właściciel znaku towarowego powinien ocenić i oszacować ponoszone ryzyko i następnie nadal używać swojego znaku towarowego, pomimo niepewności związanej z koniecznością zapłaty odszkodowania, lub powstrzymać się od używania – skutkuje oczywistą dyskryminacją małych i średnich przedsiębiorstw. Ponadto łatwo mogłoby to skutkować ryzykiem nadużycia postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku przez osoby trzecie zainteresowane zarejestrowanym znakiem towarowym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 29 maja 2015 r. – Steef Mennes/Emirates Direktion für Deutschland

(Sprawa C-255/15)

(2015/C 294/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Steef Mennes

Strona pozwana: Emirates Direktion für Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 2 w związku z art. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „bilet” jest dokumentem, który daje podróżnemu (również) prawo do podróży tym lotem, podczas którego umieszczono go w niższej klasie, niezależnie od tego czy na tym dokumencie odnotowane są jeszcze inne loty takie jak loty przesiadkowe lub loty powrotne?
- 2) a) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 10 ust. 2 w związku z art. 2 lit. f) rozporządzenia nr 261/2004 należy ponadto interpretować w ten sposób, że „cena biletu” jest kwotą, którą podróżny zapłacił za wszystkie loty odnotowane na bilecie, nawet jeżeli umieszczenie w niższej klasie nastąpiło tylko podczas jednego z lotów?